

CULTURA BARCELONA - 16 novembre 2016 2.00 h

ESCULTURA EXPOSICIÓ

Un Plensa més íntim

- L'escultor exposa alguna de les seves escultures recents i dibuixa a la paret de la galeria Senda, després de més de set anys d'absència a les galeries barcelonines

L'escultor Jaume Plensa, amb dues de les seves escultures de en bronze, que presenta a la galeria Senda de Barcelona Fot

MONTSE FRISACH - BARCELONA

Després que fa unes setmanes s'anunciés que l'escultura *Carmela* es quedava 8 anys més

.....
“Barcelona s'ha distret a nivell

davant del Palau de la Música, Jaume Plensa (Barcelona, 1955) es torna a retrobar amb la seva ciutat natal, aquest cop amb una exposició individual en una galeria, que s'inaugura demà, ben a prop, a més, de l'escultura que acaba de cedir. Feia més de 7 anys que Plensa no mostrava la seva obra en un espai galerístic barceloní (l'últim cop ho va fer a la Tàpies) però ara ha estat el galerista Carlos Duran, de Senda, qui ha “fitxat” el que és l'escultor català viu més internacional en aquests moments.

**cultural.
Aquí la
cultura
sempre ens
sembla
cara”, diu
Plensa**

En aquesta estrena amb la seva nova galeria, Plensa no s'hi ha posat per poca cosa, encara que ell defineix la mostra d'exposició “íntima”. Amb un dels temes recurrents en la seva obra actual, els caps de nenes amb els ulls tancats, l'artista ha instal·lat a la galeria quatre escultures de bronze i una de basalt, i ha realitzat quatre dibuixos amb grafit directament a la paret, rostres desdibuixats que malauradament estan destinats a ser esborrats quan l'exposició es clogui. Ja és normal que l'obra de Plensa es mogui en diverses dualitats, entre el volum i la lleugeresa, entre l'aparició i la desaparició.

Deixant ben clar que “mai he estat fidel a cap material”, Plensa juga un cert equívoc en els caps de bronze, ja que d'entrada semblen de fusta pintada de blanc. I és que l'origen dels caps és la fusta, deixant visibles les fractures

del moviment del material. Així, la peça passa per tres fases: a partir d'una fotografia, ha esdevingut una escultura de fusta que ha fet de motlle del bronze resultant. “La fotografia sempre m'ha semblat un moment efímer, i l'escultura és un moment d'eternitat. La fusta sempre està viva i en moviment, si ho passes a bronze és com si fixessis un moment que ja no hi és. És el mateix moment del retrat d'un nena, l'agafes un moment i després ja no existeix”, explica Plensa.

De la mateixa manera, l'obra de basalt, instal·lada a l'entrada de la galeria, evoca “la memòria de la pedra, que és brutal, que ha estat lava, que ha estat foc i ningú sabia que a dins hi havia una cara”. Aquestes nenes somniadores, immerses en el seu món interior, són també “un homenatge a l'individu dins de la col·lectivitat”.

L'escultor ha volgut jugar amb l'arquitectura de la galeria, creant un espai “com un tot”, afegint-hi els dibuixos de grafit fets *in situ*, dels quals també se'n mostren quatre de semblants en paper. “M'he divertit molt dibuixant a la paret, ha estat com alliberar el dibuix del paper”, assegura.

Com ja és habitual, Plensa té una agenda molt atapeïda amb exposicions i presentacions d'escultures arreu del món. La setmana que ve instal·la una peça gran a Seül i a la mostra de Toledo (Ohio) que acaba de fer-se, on se li han quedat una obra. Harvard, Londres, Toronto, San Diego, Bangkok o el museu de Saint Etienne, a França, són només alguns dels llocs on en els mesos vinents Plensa exposarà o hi

instal·larà una obra. “Em passa sovint que obres que exposo temporalment ja no acaben tornant...”, diu.

Plensa té quatre escultures permanents a Barcelona. La instal·lació de *Carmela* ha estat molt ben rebuda per la ciutadania però ha estat objecte de controvèrsia per part d'alguns sectors de l'art contemporani: “Això és alguna cosa que devem tenir al nostre ADN. Crec que com més diversa sigui l'oferta artística, molt millor. No voldria que ningú s'atribuís el bon gust com si fos una veritat”.

De la mateixa manera, és crític amb la situació cultural a Barcelona. “Barcelona s'ha distret culturalment”, afirma. Respecte al projecte per al litoral que li va encarregar l'excalde Xavier Trias, que ha quedat aparcat, Plensa lamenta que “aquí la cultura sempre ens sembla cara i és més una qüestió d'actitud que de diners”. I posa un exemple d'un acudit publicat a *The New Yorker*, en el qual es veia un faraó assegut, amb el desert buit al darrere, a qui algú li comenta: “Creus que passaràs a la història per tot el que has estalviat a la comunitat?” “L'obra l'hauria pagat la societat civil –conclou–. Però aquí ens falta aquesta tradició tan habitual als EUA, entre altres coses perquè no tenim llei de mecenatge”.

Jaume Plensa. El bosc blanc.

galeria senda. trafalgar, 32. barcelona. del 17/11 al 21/1